

ת"פ 16705/03/18 - מדינת ישראל - מח"ש נגד רוני רחמים חברו

בית משפט השלום בבאר שבע

ט' אלול תשע"ט
09 ספטמבר 2019

ת"פ 16705-03-18 מדינת ישראל נ' חברו

לפני המאשימה	כב' השופט רון סולקין
נגד הנאשם	מדינת ישראל - מח"ש ע"י ב"כ עו"ד נעמה לזמי
	רוני רחמים חברו ע"י ב"כ עו"ד תמיר ארמה

הכרעת דין

בית המשפט מזכה את הנאשם

כתב האישום והשתלשלות הדין

נגד הנאשם, שוטר בשירות קבע במשמר הגבול, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 17/06/17, סביב השעה 22:35, במהלך נסיעה על כביש 6, סמוך לצומת קמה - עקף סיף אבו קוידר (להלן: "המתלונן"), אשר נהג גם הוא ברכב, את רכבו של הנאשם ולאחר מכן - הוציא את ידו מחלון הרכב, כשאוחז בקבוק מים.

הנאשם סבר, כי המתלונן התכוון לזרוק עליו את הבקבוק וחסם את דרכו.

הנאשם ואף המתלונן יצאו מרכביהם. הנאשם אחז באקדח, וגידף את המתלונן ואף איים עליו. בתגובה, צילם המתלונן את לוחית הזיהוי של רכב הנאשם ונכנס בחזרה לרכבו, כשהנאשם מגדף אותו והוא מגדף את הנאשם.

הנאשם ניגש לרכבו של המתלונן, תוך שמתפתח ויכוח בין השניים.

עמוד 1

כשביקש המתלונן לנסוע מהמקום - הכה בו הנאשם, באמצעות כף ידו, בפניו ובצווארו וריסס לעברו גז מדמיע.

הנאשם כפר באשמה.

הנאשם הודה בעצם המפגש עם המתלונן בדרך וכן בקיומם של דין ודברים ביניהם, אך טען, כי לא חסם את רכבו; לא אחז בנשק; לא הפעיל אלימות כלשהי.

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

· ע.ת. 1 - המתלונן;

· ע.ת. 2 - בן דודו של המתלונן, פרחאן אבן קוידר - (להלן: "בן הדוד");

· ע.ת. 3 - חוקר מח"ש מר טארק אבו טהה.

כן הוגשו, מטעם המאשימה, המוצגים הבאים:

· תמונות שצילם ע.ת. 1 - מסומנות י"ז בתיק החקירה - ת/1;

· מכתב סיכום שחרור רפואי בנוגע לנאשם 1 - מסומן ג' בתיק החקירה - ת/2;

· אמרת הנאשם מיום 18/07/17, שעה 10:34 - ת/3;

· תמלול שיחה למוקד 100, נושא תאריך 08/08/17 - מסומן כ"ז בתיק החקירה - ת/4;

· אמרת הפרמדיק רועי חזי, מיום 26/07/17 - ת/5;

· דוח פעולה מיום 17/06/17, בעריכת סייר משטרת ישראל רז ג'ורנו - ת/6;

· אמרת הסייר רז ג'ורנו, מיום 10/08/17 - ת/7;

· דוח אירועים מלא - משטרת ישראל - ת/8;

· תעודת עובד ציבור - ת/9;

· תיעוד קולי של הפניות למוקד 100 - ת/10;

· טופס ביצוע המרה דיגיטלית - ת/11.

מטעם ההגנה - העיד הנאשם בלבד.

יצוין, כי לדיון שנקבע לשמיעת פרשת ההגנה התייצב עד, שהובא כעד מומחה, בנוגע לתוצאות השימוש בגז פלפל. המאשימה התנגדה להשמעת עדותו, שכן לא הוגשה חוות דעת מומחה ואף לא הועברה לידי המאשימה קודם לדיון, כנדרש בתקנות. בית המשפט קיבל ההתנגדות.

מטעם ההגנה, הוגשו המוצגים הבאים:

- תמונות רכבו של הנאשם - מסומנות כ' בתיק החקירה - נ/1;
- דוח רפואי - מד"א - מסומן ט"ו בתיק החקירה - נ/2;
- אמרת המתלונן מיום 18/06/17, שעה 12:00 - מסומנת 1 בתיק החקירה - נ/3א;
- אמרת המתלונן מיום 27/07/17, שעה 12:00 - מסומנת 1א' בתיק החקירה - נ/3ב;
- שרטוט שערך בן הדוד - נ/4;
- אמרת בן הדוד מיום 18/06/17, שעה 12:35 - מסומנת 2 בתיק החקירה - נ/5;
- תמונה נוספת של רכב הנאשם - נ/6;
- סרטון המתעד ניסוי בגז פלפל - נ/7.

יצוין, כי עם תום הדיון, עתרה ההגנה להגיש כמוצג חולצה, עליה נערך שימוש בגז פלפל. כמו בנוגע לעדות המומחה - גם כאן, התקבלה התנגדות המאשימה להגשת המוצג, אשר מהווה, למעשה, תוצאות הניסוי שנערך באמצעות המומחה.

סיכום התמונה הראייתית

משנקודת המחלוקת בתיק זה אינה רחבה (שכן, כאמור לעיל, אין חולקין על עצם קיומו של המפגש בין הנאשם לבין המתלונן, בצד הדרך ואף לא על כך, שהתפתח ויכוח ביניהם) - תוצגנה, להלן, הראיות הנדרשות לצורך הכרעה במחלוקת בלבד.

ראיות התביעה

ע.ת. 1 - המתלונן, סיפר, בחקירתו הראשית, כי היה בנסיעה לכיוון צפון ומתחנת הדלק פז, שאחרי צומת בית קמה - יצא רכב מסוג אודי.

לטענת המתלונן, נהג ברכבו בנתיב השמאלי של הכביש המהיר, כשהנאשם נכנס במהירות, בין רכבו לבין רכב שנסע מימין.

לטענת המתלונן, חש סכנה ולכן הגביר את מהירות נסיעתו, תוך שמטה את הרכב לכיוון שמאל עד שכמעט ירד מהכביש. בסופו של דבר, אחרי קרית-גת, עקף את רכבו של הנאשם, מצד שמאל.

המתלונן אישר, כי החזיק בידו בקבוק, לדבריו היה מלא בקרח והוא החזיק אותו "על קו החלון", וזאת על מנת לקרר כווייה שהיתה בידו.

לדברי המתלונן, אחרי כחמישה קילומטר מהעקיפה - הבהב הנאשם באמצעות רכבו, עקף אותו וסימן לו לעצור. המתלונן הטה את רכבו לשוליים ורכב הנאשם נעצר מאחוריו. הוא ובן דודו - ירדו מהרכב, כשהנאשם התקרב אליהם. לדבריו, סבר, כי הנאשם רוצה 'לבקש ממנו סליחה'.

לדברי המתלונן, הנאשם היה לבוש מדים של משמר הגבול, פתח את תא המטען והגיע אליו כשהוא אוחז אקדח, מגדף ומאיים.

לדברי המתלונן, פחד שהנאשם רוצה לירות עליו ולכן חזר לרכבו, נטל את הטלפון הנייד שלו וצילם באמצעותו את מספר הרכב של הנאשם.

לדברי המתלונן, אמר לנאשם: "אני נותן את הכבוד לבגדים שלך, אתה עובד מדינה". לאחר מכן, חזר לרכבו ושתה מים, היות שהסתיים צום הרמדאן היומי, כשדלת הרכב נותרה קצת פתוחה. בזמן זה, הגיע הנאשם ונתן לו סטירה על העורף. המתלונן גידף את הנאשם ולדבריו - יתכן שהנאשם חשב, שהוא (המתלונן), עומד לתת לו מכה עם הבקבוק ולכן סגר את הבקבוק ושם אותו מאחורה.

לדבריו, הנאשם סגר את דלת הרכב שלו (של המתלונן) והמתלונן העביר להילוך נסיעה ועמד להתחיל לנסוע. בה בעת - הוציא הנאשם אקדח גז מדמיע כסוף ובמשך 40 שניות עד דקה התיז גז על הנוסעים ברכב.

לדברי המתלונן, לא יכול היה לנהוג ולכן הרים את בלם היד, זז ימינה מהכביש ולאחר שאיש לא עצר לעזור - התקשר פעמיים למוקד 100 וביקש ניידת או אמבולנס. לאחר כרבע שעה - עשרים דקות, הגיעו ניידת ואמבולנס. המתלונן שטף את עצמו עם מים, נלקח לקופת חולים ושם סמו לו חומר על החולצה ואמרו לו לשים גם על הפנים. נתנו לו חומר לשים על העיניים. אחר כך אמרו לו, שלמחרת ילך למח"ש.

לדברי המתלונן - מאז סובל מסיוטים, מתעורר בלילות בבהלה ואף הכה את אשתו, כשהיתה בהריון, בבטנה, בלילה, בגלל מה שקרה לה.

המתלונן צילם עצמו גם כשהגיע האמבולנס.

בחקירתו הנגדית, עומת עם כך, שבחקירתו במח"ש, מסר תיאור שונה בנוגע למי שתקף אותו - "בלונדי, מקריח מקדימה", והשיב, כי האירוע אירע בלילה.

המתלונן סיפר, כי יודע להבחין בין חייל לשוטר מג"ב. למרות זאת, מסר, בחקירתו למח"ש, כי תקף אותו חייל. כשעומת עם כך השיב, כי מבחינתו חייל הוא גם מאבטח בבית המשפט.

כשנשאל, מדוע לא סיפר, בשיחותיו למוקד 100 או לכוחות שהגיעו לשטח, כי איום באמצעות אקדח - השיב, כי השוטרים שהגיעו למקום אמרו לו, שאינם יכולים לעזור לו בדבר ושילך למח"ש. בהמשך חקירתו הנגדית הוסיף, כי היו לו כאבים חזקים.

כשעומת עם כך שבן הדוד, שנסע עמו ברכב, מסר, שלנאשם היה אקדח בנרתיק ולא שהחזיק את האקדח ביד השיב, כי בן הדוד היה בצד השני של הרכב והנאשם היה מול העיניים שלו (של המתלונן) ולא של בן הדוד.

כשנתבקש ליתן פרטים, בנוגע לכוויה שהיתה, לטענתו, בידו השיב, כי אינו חייב בכך.

וכשנשאל שוב על כך - השיב, כי לא פנה לטיפול רפואי בנוגע לכוויה, אלא שם "יוד" בבית.

כשנשאל בנוגע לחולצה שלבש, לטענתו, כשהותז עליו גז הפלפל - השיב, כי לא מסר אותה לחוקר מח"ש, היות ש"שכח לקחת אותה כשהוזמן לחקירה", וכי אם היה מתבקש לכך - היה מביא אותה.

כשעומת עם כך, שמסר, מיוזמתו, ראיות שונות לחוקר מח"ש, כגון התמונות שצילם באירוע, אך לא מסר את החולצה השיב: "אני הבאתי אותם לחוקר, הראיתי אותם לאשתי, שתראה שאני אמין".

יצוין, באותו מעמד העירה התובעת, בהגינותה, כי הנאשם מסר לחוקר מח"ש, שכיבס את החולצה.

כשעומת עם כך, שבחקירה במח"ש מסר, שהנאשם חסם אותו באמצעות רכבו השיב, כי הדבר היה במהלך הנסיעה, אך כשעצרו בצד הדרך - היה רכב הנאשם מאחורי רכבו.

לטענת המתלונן, אף על פי שנסע ביחד עם בן הדוד לחקירה במח"ש והם גם חזרו יחדיו - לא שוחח עמו על האירוע או על החקירה.

כשעומת עם כך, שבן הדוד מסר, שהנאשם דחף אותו (את המתלונן) מחוץ לרכב ולא בתוך הרכב, השיב, כי היה "על ההגה" כשדחף אותו הנאשם בידו.

המתלונן אישר, כי בשיחה שהיתה עמו במח"ש, ככל הנראה במסגרת הכנה לעדות, מסר, כי נפגע קשות מהנאשם וכי בגלל זה "עשה לו באסה וסיפור גדול".

לשאלת בית המשפט, עמד העד על כך, כי החזיק את הבקבוק "על החלון" (ולא מחוץ לחלון). בחקירה חוזרת בעקבות שאלת בית המשפט, נשאל, אם כך, כיצד יכול היה הנאשם להבחין בבקבוק והשיב, כי הנאשם הבחין בו - כאשר עקף ברכבו את רכב המתלונן.

ע.ת. 2 - בן הדוד - סיפר, בחקירתו הראשית, כי נסע עם המתלונן לכיוון צפון ופתאום - מישהו ברכב מסוג אודי, סימן להם לעצור. המתלונן עצר את הרכב ורכב האודי עצר מאחוריהם. הן המתלונן והן נהג רכב האודי, ירדו - כל אחד מרכבם, כשהעד נותר ברכב. המתלונן ונהג האודי התחילו להתווכח ונהג האודי גידף את המתלונן ודחף אותו. בתגובה, עלה המתלונן לרכבו.

לדברי העד, היה לנהג האודי אקדח ולשאלה מפורשת של בית המשפט השיב, כי האקדח היה בתוך הנרתיק.

לדברי העד, לאחר שיחה קצרה בין נהג האודי לבין המתלונן - סטר נהג האודי למתלונן בפניו.

לדבריו, המתלונן ניסה להגן על עצמו באמצעות ידיו ואז התיז נהג האודי לעברו גז מדמיע.

לדברי העד - רק לאחר 40 דק' ברכב, החלו לפתוח את עיניהם והמתלונן התקשר לאמבולנס.

הפרמדיק שהגיע נתן להם מים והסיע אותם לבית החולים.

לדברי העד, נהג רכב האודי - היה גבוה ורזה ולבש בגדים ירוקים.

לדברי העד - הסיבה שנהג האודי הרביץ למתלונן וריסס עליהם גז פלפל, היתה, שהמתלונן צילם את רכבו.

לדברי העד, נהג רכב האודי הכה את המתלונן והתיז את הגז דרך חלון הרכב, שהיה פתוח.

בחקירתו הנגדית, אישר, כי הגיע למח"ש ביחד עם המתלונן, וכי נחקר בשפה הערבית. לדבריו, לא דיבר עם התלונן על נושא החקירה.

לדברי העד, לקח בערך שעה - שעה ומשהו, עד שהתקשרו למשטרה ולאמבולנס, כשבינתיים שטפו את פניהם עם אולי שבעה בקבוקי מים, אולי אפילו יותר.

כשעומת עם כך, שהוא מסר, שנהג רכב האודי דחף את המתלונן בידו מחוץ לרכב ואילו המתלונן מסר, שזה היה בתוך הרכב, השיב, כי דחף אותו, בתחילה, מחוץ לרכב ולאחר מכן סטר לו בתוך הרכב.

לדברי העד, לא מסר תעודות רפואיות שלו לחוקר מח"ש, אך הן בידי וזהו הציג אותן בחקירתו הנגדית.

כשנשאל בנוגע להחזקת הבקבוק על ידי המתלונן - השיב העד, כי המתלונן שתה ממנו ויש מקום לבקבוק ברכב, וכי ידו כלל לא היתה בחוץ והוא לא ניסה לזרוק את הבקבוק על השוטר. עוד סיפר העד, כי בבקבוק לא היה קרח אלא מיץ. לדבריו, ברכב היה בקבוק אחר עם קרח. כשנשאל, אם המתלונן סיפר לו, שהוא פצוע - השיב בשלילה. הוא אף לא ראה פציעה.

ע.ת. 3 הוא חוקר מח"ש, אשר ריכז את החקירה בתיק זה.

כשנשאל, האם הבחין בכוויה על ידו של המתלונן השיב, כי אם היה מבחין בכך - היה מתעד זאת.

אשר למוצגי התביעה:

בתמונות, שצילם המתלונן בעת פינויו באמבולנס (ת/1), נראה מחזיק חולצה על פניו.

במכתב סיכום שחרור רפואי - ת/2 - מסר המתלונן, בעת קבלתו למיון, כי פגע מגז מדמיע בעינו.

הרופא אבחן "גירוי לחמיתי וארוזיות נקודתיות בקרנית", בוצעה שטיפה בעינו של המתלונן ונתנו לו טיפול עיניים, תוך שזמן לביקורת נוספת בתוך יומיים.

תמלול שתי השיחות למוקד 100 (ת/4), הראשונה - משעה 22:35, בה ביקש הפונה להזמין ניידת, היות ש"יש בן אדם, שם עלי גז מדמיע". כשנשאל מי היה הבן אדם השיב: "חיל". הפונה מסר את פרטי מקומו, באמצעות קישור שהועבר אליו.

עוד מסר העד, כי הוא עם בן דודו וכי החייל כבר נסע מהמקום, ברכב אודי TT שחור. הפונה מסר גם את מספר הרכב.

במהלך השיחה נשמע הפונה אומר בערבית "שים עלי מים", ובהמשך, נשמע קול נוסף אומר "נשאר מים? ... מים".

בשיחה נוספת, משעה 22:52 בה שאל הפונה, תוך כמה זמן תגיע המשטרה ונמסר לו, כי תוך כמה דקות.

עדויות הפרמדיק - מר רועי חזי וכן סייר משטרת ישראל - מר רז ג'ורנו, הוגשו בהסכמה. השניים הגיעו למתלונן בעקבות הפניה למוקד 100 ושניהם מתארים, כי המתלונן סיפר, כי הותקף באמצעות גז מדמיע ושחש צריבה בעיניים. הסייר הוסיף, כי שני הנוכחים ברכב החזיקו ידיהם על העיניים והתקשו לתקשר בשל כך.

עד כאן ראיות התביעה הרלבנטיות

ראיות ההגנה

הנאשם - בחר להעיד.

הנאשם נשוי. במועד מסירת עדותו - ציפה להולדת ילדו הראשון.

הנאשם שירת שירות סדיר במשמר הגבול. לאחר שחרורו, עבד בתפקידי אבטחה והתגייס שוב בשנת 2011, מאז משרת בשירות קבע בתפקידי חובש, לוחם, נהג ואף מפקד צוות ביחידה הכפרית בנגב, באזור בית גוברין.

בחקירתו הראשית, סיפר, כי במועד האירוע, מוצאי שבת, נהג ברכבו באזור בו מתחבר כביש 40 לכביש שש, לכיוון צפון.

תוך כדי הנסיעה, עקף רכב מסוג טויוטה קורולה והמשך - נעקף על ידי אותו רכב, אשר נותר בנתיב השמאלי, כדי שלא לאפשר לנאשם לעקוף אותו פעם נוספת.

לדברי הנאשם, בכל פעם שהוא (הנאשם), עבר נתיב - עבר גם הרכב שלפניו כדי לחסום אותו.

בשלב מסוים, כשהרכב היה בנתיב הימני, עבר הנאשם, ברכבו, לנתיב השמאלי והגביר מהירות, כדי לעקוף. אז הוציא נהג רכב הטויוטה בקבוק זכוכית בחלון ונפנף עמו למעלה ולמטה, תוך שמסמן לנאשם לעצור ומצביע לכיוון השוליים.

לדברי הנאשם, עצר על השוליים, מאחורי רכב הטויוטה. מרכב הטויוטה יצאו שני גברים, שהחלו להתלהם והצדדים

הגיעו לצעקות ולגידופים.

לדברי הנאשם, הסתיים האירוע בכך ששב לרכבו, היות שמיהר להלוויה של שוטרת שנדקרה בפיגוע חבלני בירושלים.

לדברי הנאשם, במסגרת שירותו הוסמך לשימוש בגז פלפל.

לדברי הנאשם, לבש, באותו לילה, מכנס של מדי מג"ב ואף נעליים של מג"ב, אך בחלק העליון - לבש גופיה. לדבריו, חולצת המדים היתה ברכב. עוד מסר הנאשם, כי ברכבו היה נשק מסוג רובה סער M16.

לדברי הנאשם, תרסיס גז פלפל נגמר עד 10 שניות ובניסוי שערך - נגמר תוך 7 שניות. כדי לרסס 40 שניות יש צורך בארבעה מכלים בערך.

בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם, כי המתלונן עקף אותו ברכבו וכי במהלך העימות עמו - גם הוא גידף את המתלונן.

הנאשם אישר, כי נושא אקדח אישי מסוג יריחו, חציו כסוף וחציו שחור.

הנאשם אישר, כי בפק"ל שלו, ישנו גז פלפל, אך לטענתו, לא היה עליו גז פלפל באותו היום ולא נערך שימוש בגז פלפל באירוע.

הנאשם אישר, כי חשש שהמתלונן יזרוק עליו את הבקבוק.

בחקירתו החוזרת, הסביר, כי במועד האירוע - נותר מיכל גז הפלפל שלו בבית.

מטעם ההגנה, הוגש צילום רכבו של הנאשם במהלך האירוע (נ/1), כשלידו נראה רכב שחור מסוג אודי, כשלידו נראה חצי גוף תחתון של אדם, לבוש מכנסי דגמ"ח ונועל נעליים צבאיות.

כן הוגש דוח רפואי מטעם מד"א (נ/2), המתעד את פינוי המתלונן. על פי האנמנזה, שנמסרה מפי המתלונן - נתבקש לעצור בצד על ידי רכב אחר, רוסס, ככל הנראה, בגז מדמיע והוכה בפניו. עורך הדוח - הפרמדיק - לא מצא מצוקה נשימתית או סימני חבלה. נערכה שטיפה של פני המתלונן באמצעות חומר מסוים. במצבו הכללי הוגדר "משביע רצון".

המתלונן פונה לחדר המיון בבית החולים "קפלן" ברחובות.

בתרשים, שנערך על ידי בן הדוד - ע.ת. 2 - נראה רכב המתלונן עומד לפני רכב הנאשם, כשהמתלונן במושב הנהג ובן הדוד - במושב שלייד הנהג.

עד כאן ראיות ההגנה הרלבנטיות

טענות הצדדים

המאשימה עותרת לקבל את עדות המתלונן, באשר גרסתו היתה עקבית, לאורך כל האירוע.

לטענת המאשימה, בעדות המתלונן מספר אותות אמת: העובדה, כי לנאשם אקדח כסוף - אותה לא יכול היה המתלונן לדעת, אם לא הבחין באקדחו של הנאשם; הטענה, כי המתלונן נמנע מלהפריז בעדותו, כך למשל - לא טען, כי הנאשם כיוון לעברו את האקדח; העובדה, שהמתלונן ובן הדוד ידעו שניהם, שהנאשם מחזיק בגז פלפל, כאשר הנאשם טוען, כי לא היה עליו גז פלפל באירוע; תיאור התגובה הגופנית ("ריאקציה") לגז הפלפל.

לטענת המאשימה - פנה המתלונן לרשויות החוק בזמן האמת ואף מסר תלונה במח"ש כבר למחרת האירוע.

לטענת המאשימה, גם אם לא סיפר המתלונן, בעדותו הראשונה במח"ש, על כך, שהוכה על ידי הנאשם, אין לשפוט זאת לחומרה, כי העיקר - מבחינתו - היה התזת הגז לעברו והוצאת האקדח מהרכב.

לטענת המאשימה, אין לזקוף לחובת המתלונן את השינוי בתיאור המכה שספג - כשפעם אחת מסר, כי הוכה בפניו ובפעם אחרת, כי קיבל "סטירה על העורף".

המאשימה מבקשת לקבל גם את עדות בן הדוד, שהיה עד ראיה לאירוע ונפגע אף הוא מהגז שהותז.

לטענת המאשימה, ההבדלים בין עדויות השניים - המתלונן ובן הדוד - הן בנוגע להכאת המתלונן והן בנוגע לנשיאת האקדח - הם דקים ואינם פוגעים במהימנותם.

לטענת המאשימה - הפניה למוקד 100, בה נשמע המתלונן מבקש, שישומו עליו מים - מחזקת את מהימנותו.

עוד טוענת המאשימה, כי גם עדויות הפרמדיק, הסייר והתיעוד הרפואי מחזקים טענת המתלונן.

המאשימה טוענת, כי גרסת הנאשם משוללת היגיון ואין בה כדי להסביר את השתלשלות האירועים בתיק, אלא אם הגיע

אדם אחר למקום והתיז גז מדמיע על הנוכחים ברכב.

המאשימה מבקשת שלא ליתן משקל לניסוי נ/7, היות שהדברים לא הוכחו כדבעי בעדות מומחה ומכל מקום, טוענת, כי בכל הנוגע למשך התזת הגז - כאשר אדם מותקף ונאנק מכאבים, נפגעת היכולת להעריך זמן.

המאשימה טוענת, כי על פי הראיות שהוצגו, איבד הנאשם עשתונותיו באופן משולח כל רסן ועותרת להעדיף את גרסת המתלונן ויתר גרסאות עדי המאשימה ולהרשיע הנאשם במיוחס לו.

ההגנה טענה, כי היחידה החוקרת ניהלה את החקירה במגמתיות, תוך התעלמות מסתירות ומפרכות שעלו בעדויות המתלונן ובן דודו. כן, נטען, כי לא נחקרו עבירות, שהיה חשד שנעברו מצדו של המתלונן.

עוד נטען, כי היחידה החוקרת לא דאגה להשיג את חולצת המתלונן, באמצעותה ניתן היה לאמת או להפריך טענתו, כי הותז עליו גז פלפל.

עוד נטען לפגם בהליך השימוע, שנערך לנאשם בדיעבד, לאחר הגשת כתב האישום.

לטענת ההגנה, עלה מהראיות, לרבות מדברי המתלונן עצמו, כי הנאשם סבר, שהוא מתכוון להשליך עליו בקבוק וכן כי התנהל בפראות בכביש.

ההגנה הפנתה לסתירות וכן להתפתחות בגרסאות המתלונן, בין היתר, לכך שבתחילה לא טען, כי אוים באמצעות נשק ואף לא טען בנוגע לתקיפה הפיסית.

ההגנה הפנתה גם לסתירות שונות בין המתלונן לבין בן הדוד, הן בנוגע לבקבוק בו אחז המתלונן; הן בנוגע לשאלה, האם החזיק הנאשם אקדח בידו; הן בנוגע לאופן בו סימן הנאשם להם לעצור.

ההגנה טענה, כי הן הסייר והן הפרמדיק שהגיעו למקום - לא הבחינו בגז פלפל, בריח של גז פלפל או בסימנים ולמעשה - כל מה שמסרו בנוגע לשימוש בגז, נבע מהפרטים, שנמסרו מפי המתלונן ובן הדוד.

לטענת ההגנה, הנאשם לא נמנע מלקשור עצמו לאירוע, למרות שלא היו ראיות לנוכחותו במקום ואף סיפר, על חילופי מילים ועל גידופים בינו לבין המתלונן.

ההגנה טענה, כי תיאור המתלונן - בכל הנוגע להתזת הגז במשך 40 שניות - אינו מסתבר ואינו אפשרי.

ההגנה בקשה לאמץ את גרסת הנאשם, ולזכותו בדין.

דין והכרעה

לאחר שנשמעו כלל הראיות בתיק דנן, מוצא בית המשפט, כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש, במשפט פלילי, להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

המתלונן לא עשה רושם מהימן על בית המשפט ועדותו אינה כזו - המאפשרת לקבוע, בהסתמך עליה, ממצא, במידת הוודאות הנדרשת בפלילין.

כך, התרשם בית המשפט, כי המתלונן אינו מוסר אמת בכל הנוגע לאופן בו החזיק בקבוק מזכוכית מחוץ לחלון הנהג ולסיבה להחזקתו. לענין זה, גרסתו של המתלונן אינה מסתברת ואף נסתרת אל מול גרסת בן הדוד.

המתלונן טען, כי החזיק את הבקבוק "על קו החלון". במצב דברים זה - אין ברור כיצד יבחין בו הנאשם.

המתלונן טען, כי החזיק את הבקבוק באופן זה, כדי לקרר את ידו מכוויה, אך כשנתבקש לכך, נמנע מלמסור מידע על הכוויה בחקירתו בבית המשפט; לא הציג כל מסמך רפואי תומך; וחוקר מח"ש, כמו גם בן דודו - חברו לנסיעה - לא הבחינו בכל כוויה. בן הדוד אף מוסר, כי הנאשם כלל לא החזיק בקבוק עם קרח לקירור ידו, אלא בקבוק מיץ לשתיה, וכי החזיק בבקבוק בתוך הרכב.

גם בנוגע לטענה, כי הנאשם אחז אקדח בידו - נסתרת עדות המתלונן אל מול עדות בן הדוד, אשר מסר, כי האקדח היה בנרתיק.

עדות המתלונן היתה מגמתית, כפי שאישר, בעצמו, בשיחת ההכנה לעדות, כי כוונתו לפגוע בנאשם. בית המשפט התרשם מנטיה משמעותית להפרזה בנוגע לאירוע, כך למשל, כשטען, כי סבר שהנאשם חפץ לירות בו וכן כשטען, שסבר שהנאשם עצר כדי לבקש ממנו סליחה - דבר שאינו מסתבר ואינו תואם את השתלשלות האירועים.

גם בתיאור תוצאות האירוע והשפעותיו על המתלונן - ניתן היה להבחין בנטיה להפרזה, בלשון המעטה. כך למשל, בטענות בנוגע ל"סיוטים" או לכך שהמתלונן הכה את רעיתו ההרה, בהשפעת אותו אירוע.

כל אלה, אינם מאפשרים לבסס ממצא מרשיע ודאי מעדות המתלונן.

המאשימה טוענת, כי עדות בן הדוד מהווה תנא דמסייע למתלונן. ברם, יש לזכור, כי המדובר בבני משפחה קרובים, שאף נסעו יחד לבלות. כך שעצם העובדה, שעיקר העדות דומה אצל שניהם - אינה מפתיעה ולא ניתן לראות בבן הדוד בבחינת "עד ראיה" ניאטרלי, כפי טענת המאשימה. במצב דברים זה, יש משקל דווקא לסתירות, באותן נקודות ספציפיות, שקשה היה לתאם מראש לפני העדות, כגון שאלת החזקת הבקבוק; אופן החזקתו; מיקומה של התקיפה; האופן בו נעשתה (תחילה, מסר העד, כי המתלונן הותקף מחוץ לרכב ובבית המשפט - ניסה למסור גרסה משלבת, לפיה הותקף פעמיים, אך המתלונן עצמו אינו טוען כלל, כי הותקף פעמיים); שאלת החזקת האקדח; ועוד.

יתר הראיות שהוצגו - מחזקות הטענה, כי אירעה התנגשות כלשהי בין המתלונן לבין הנאשם - טענה שאינה מוכחשת, אך אין בנמצא ראיה אובייקטיבית כלשהי, המאששת את הטענה, כי המתלונן הותקף - אם באלימות פיזית ואם באמצעות גז פלפל.

באותה המידה - עשויה המסכת הראייתית להצביע על מצב בו חושש המתלונן מפתיחת הליכים נגדו, בעקבות כך שנסע בפראות ואף החזיק בקבוק מחוץ לרכב - כשקיימת תופעה, של זריקת בקבוקי שתיה לעבר רכבים במהלך נסיעה, בייחוד בכבישי הנגב. עקב חשש זה - נוקט המתלונן בהגנה הטובה ביותר - היא ההתקפה. עוצר את רכבו ומזמין ראשון את כוחות השיטור וההצלה, כאשר הנאשם ממחר להלווית חברתו לשירות, שנקטלה בפיגוע חבלני באותו היום.

אשר לטענות המאשימה בנוגע לדיווח האוטנטי והמידי על השפעות, שמוכרות כתגובה לשימוש בגז פלפל או גז מדמיע - לענין זה, ממש כפי שנתקבלה, במהלך שמיעת הראיות, התנגדות המאשימה, לפיה לא ניתן לקבל עדויות ההגנה, אם לא בוססו בחוות דעת מומחה - הרי גם המאשימה לא הגישה חוות דעת מומחה כלשהי לענין זה. עצם הטענה, כי גז מדמיע גורם לצריבה בעיניים - אינה בגדר פריט מידע מוכמן, שאינו ידוע לציבור. כך גם התיאורים והאנמנזה שמסר המתלונן לסייר, לפרמדיק ולרופא.

העובדה, כי המתלונן נשמע, בשיחה למוקד, מבקש מים - כשם שעשויה להתיישב עם גרסת התביעה - עשויה לנבוע מצמא, חום, או התרגשות.

קטעי ניבים סתומים אלה (כמאמר המשוררת רחל) של המתלונן - אין בהם להחליף ראיות ולענין זה צודקת ההגנה, כי היה באפשרות המאשימה לפעול לתפיסת החולצה, שבאותו זמן עוד היתה ברשות המתלונן (רק לאחר מספר שבועות נמסר, כי כיבס את החולצה).

אמנם, לא כל מחדל חקירתי יביא לזיכויו של נאשם. נדרשת בדיקה פרטנית, האם המדובר במחדל, אשר הוא בעל פוטנציאל להביא לשינוי התמונה הראייתית, או, לכל הפחות, פוער חלל ראייתי, שבכוחו לבסס ספק סביר. ראו י' קדמי, **על הראיות - הדין בראי הפסיקה**, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009 (להלן: "קדמי"), חלק IV, ע' 1980 - 1981.

במקרה דנן, מוצא בית המשפט, כי המדובר במחדל חקירתי משמעותי ביותר. שכן, תפיסת החולצה היתה מאפשרת

לערוך בדיקה, האם הותז גז, ואיזה גז הותז (שהרי, על פי הראיות, הותז הגז, במשך זמן ארוך, ישירות על גופו של המתלונן). כלומר, תפיסת החולצה היתה עשויה לאמת או להפריך גרסת המתלונן. אי-תפיסתה מותירה את בית המשפט להסתמך על הערכת עדויות אנוש, אשר כבר נאמר לעיל, כי נמסרו מפי מי שהאמת אינה נר לרגלם, ואינן בעלות האיכות הנדרשת לביסוס ממצא פלילי. משכך - במקרה דנן, הביא המחלל לחלל ראייתי, אשר מן הדין שיבוא לזכות הנאשם.

יצוין, כי, כטענת ההגנה, איש מבעלי התפקידים בהם פגש המתלונן בסמוך לאירוע - סייר משטרת ישראל, הפרמדיק או הרופא, לא הבחינו בסימנים או בריח של גז פלפל - אלא כל שמסרו, נסמך על תיאור המתלונן ועל התנהגותו בלבד. באופן אובייקטיבי, כל שעולה מהתעודה הרפואית - הוא גירוי בעיניים.

אשר לפרטים המוכמנים שנמסרו, על פי הטענה, מאת המתלונן, בנוגע לצבע האקדח של הנאשם ובנוגע לעובדה, כי החזיק בגז מדמיע - לענין זה - יתכנו שני הסברים: האחד - כי המתלונן מסר הפרטים, על פי ידע כללי בנוגע לאבזור בו משתמשים שוטרי מג"ב (כאמור, עלה מעדות המתלונן, כי יודע להבחין בי מדי צה"ל לבין מדי מג"ב ובהחלט יתכן, כי מכיר, מנסיון חייו, הפק"ל שנושא עמו שוטר מג"ב). האפשרות השניה - כי הנאשם לא דייק בעדותו, אפשר משום שחפץ להרחיק עצמו מהחשדות כלפיו, והוא אכן נשא את אקדחו האישי ואולי גם את הגז המדמיע על גופו. יודגש, אין בידי בית המשפט לקבוע, באופן פוזיטיבי, כי הנאשם לא מסר אמת בפרטים אלה. גם אם כך היה הדבר - לא היה די בכך כדי למלא החסר מעדויות המתלונן ובן הדוד, שנמצאו לוקים בחוסר מהימנות של ממש. שהרי, גם שקרי נאשם, אינם בעלי כח ראייתי עצמאי, אלא תמיד יהיו בגדר תוספת ראייתית לראיות המסבכות העיקריות (בעבר, שלטה הגישה, לפיה עשויים להוות תוספת ראייתית קלת משקל בבחינת "דבר לחיזוק" בלבד, ולאחרונה, חלה התפתחות בהלכה, ונקבע, כי במקרים מסוימים, עלולים להוות תוספת ראייתית במדרג גבוה יותר - אך בכל מקרה, תוספת ראייתית, המחזקת את ה-"יש" - ולא ראייה מסבכת עצמאית. ראו **קדמי**, חלק II, ע' 830 - 831). כמו כן, נקבע בפסיקה, כי שקרי נאשם עשויים לשמש כתוספת ראייתית, רק כאשר המדובר בשקרים ברורים, המוכחים בראיות עצמאיות ולא מתוך עצם העדות הטעונה סיוע - (שם, ע' 833). במקרה דנן, אין בנמצא הוכחה כזו.

סיכום

מפגש בין הנאשם לבין המתלונן היה גם היה.

בית המשפט אף קובע ממצא, כי המתלונן החזיק בקבוק שתיה מזכוכית מחוץ לחלון רכבו בעת שנהג הרכב, התנהגות שעשויה היתה להתפרש כאיום על מי שנהוג ברכב מאחוריו. המתלונן אף נהג ברכב בצורה פראית, במהירות, תוך מעבר בין נתיבים.

עלה מהראיות גם, שהצדדים עצרו בצד הדרך (אין תימוכין לטענה בכתב האישום, כי הנאשם חסם ברכבו את המתלונן).

עוד עלה מהראיות, כי בין הצדדים התפתח עימות.

אך בכל הנוגע למה שאירע מעבר לכך - לא הוצגו עדויות המאפשרות קביעת ממצא ודאי. כאמור - בשל העדר מהמנות של עדי התביעה העיקריים; הסתירות בתיאור פרטים מהותיים מתוך האירוע; אי ביצוע פעולת החקירה של תפיסת החולצה, או אף בדיקה פורנזית כלשהי ברכב, או על בגדי בן הדוד - נותר על כנו חלל ראייתי, שאינו מאפשר קביעה, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילין - לא בנוגע לתקיפה הנטענת ואף לא בנוגע להתזת הגז.

לפיכך - אין בידי בית המשפט אלא להורות על זיכוי של הנאשם בדיון.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ט, 09 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.